



הפצת מעיינות החסידות

אור מופלא

לרעות בגנים לאור תורת מרן אור שבעת הימים ותלמידיו הק' זיע"א

גליין כ"ט | פרשת אמור תשפ"א

נראה אור | אמרות קודש ופנינים יקרים על פרשת השבוע

אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם (כ"א)

י"ל דהנה הכהנים נקראים עובדי ה' יתברך. (בפרט המתפללים כראוי כי תפילות במקום קרבות תקנום). והנה טוב וראוי לצדיקים שתהיה להם מדות של אהרן והכהנים, וכמו שאיתא הוי מתלמידיו של אהרן הכהן אהב שלום וכי אהב את הבריות וכו', והנה התלמידים נקראים בנים, והאמור אל הכהנים עובדי ה' יתברך שיהיו בני אהרן מתלמידיו של אהרן כנ"ל, וזה בני אהרן ואח"כ שיעשו כן ואמרת להם לנפש לא יטמא בעמיו, הגם שיאבה את הבריות ויאבהו שלום לא יכנסו כ"כ לקרב עצמם להעולם עד שיבואו לעיני גשמימות ותאוות, והנה נקרא נפש כמו נפש היפה בעל נפש מי שלהוט אחר החומריות, וזה לנפש לא יטמא בעמיו, ומשא"כ קודם היותם בני אהרן מתלמידיו ממילא דרך הצדיקים לפרוש עצמם מהעולם, ע"כ אמור ואמרת.

מדתו ומעלתו של אהרן, שיאחזו ומעלה אבותיכם בידיהם, ומה היה מדתו של אהרן, אהב שלום ורודף שלום ומקרב את הבריות למקום. (אבות פ"א, יב) היינו אף על פי שהיה מעורב בין הבריות, היה תמיד דבוק בו יתברך, והיה מקרב בני אדם להסוך שמתו (טו, טז) ונחנו מ"ה.

רומן שהיה דבוק בשם מ"ה, גם אדם בגימ' מ"ה. וזהו להזהיר גדולים על הקטנים, ר"ל שיראו שידבקו במדות של אהרן, ויהיו דבוקים בו יתברך. וזהו לנפש, לשון רצון (בראשית כ"ח, ה) לא יטמא, פירוש לא יפסיק דביקות מחשבתו משרוש תורת הקודש. ואומר בעמיו, פירוש אף על פי שהיו מעורבים בין בני אדם, לא יתקו מהדביקות. ... (הרה"ק רבי יצחק מנעשניו זיע"א)

פירש"י אמור ואמרת, להזהיר הגדולים על הקטנים, ג"ל בכונת רש"י ז"ל להורות לנו, גם אם איש טינף נפשו חלילה בעבירות גדולות ח"ו, אף על פי כן בהתקשרותו אל הצדיק רוחץ ומטהר נפשו מכל חטא ואשמה, כי הצדיק מבקש ממנו ית"ש שיומחל לזה האיש ולהאיר אותו מחמת שהוא מקושר עמו והש"ית עושה לו רצונו. ח"פ להזהיר הגדולים על הקטנים, שגדולי השכל המוחזין יאירו ויהירו את האנשים אשר הם בקטנות. (אור לשמים)

ופירש"י להזהיר גדולים על הקטנים וכי הרמז בדברי רש"י ל"ל להזהיר גדולים על הקטנים, מלשון זהיר חמה, ר"ל שיתרון מעלת הגדול, לא יהי מצד קטנות וחסרון חבירו, אדרבא, הגדול צריך להאיר ולהורות להקטנים באיזה דרך ישכון אור ד', וכי, זהו לנפש לא יטמא בעמיו, מלשון ח"ל גחלים עוממות, היינו בשעה שחברך הוא קר בעברת הש"ית, אל תקר אותו יותר, רק אדרבא, שצריך להפיח בקרבו הנצוצי שביני זיקי רשפי אש שלהבת ד' כי כל מי שחנן אותו ד' באור הדעת, חוב קדוש מוטל עליו להשפיע לחבירו. (ישנה ישראל)

לנפש לא יטמא בעמיו (כ"א) בעמיו הוא מלשון גחלים עוממות, שלא יטמא הנפש ע"י קרירות בעבודת ה'. ועוד י"ל בעמיו בשביל עמיו שלא יטמא הנפש מפני שמתירא ומתבייש מעם הארץ והמלעיגים עליו שע"י זה מטמא את נפשו. (הרה"ק בעל יסוד העבודה מסלאים זיע"א)

לנפש היינו דיבור, וכדאיתא בתרגום עה"פ (בראשית ב', ז) ויהי האדם לנפש חיה מתרגמין לרוח ממללא. ואמר הכתוב לנפש

הוא הדיבור, לא יטמא - שכל דיבור היוצא מפיו שיהי עם חיות קדושה ולא יטמא את רוח פי חלילה, (הרה"ק רבי ישראל יצחק אדמו"ר מוארקי זיע"א)

ונקדשתי בתוך בני ישראל (כ"ב) מצות עשה מן התורה ונקדשתי בתוך בני ישראל, ונראה מדברי הגמרא (סנהדרין ע"ד, ב) שנאמר על ב' אופנים, א' שימסור את עצמו בפועל על קדושת ה' או שיקדש בכך קדושה, ובאמת אין חילוק בין זה לזה, בין שמקדשין בפועל או בעולם הזה שאומרים קדוש קדוש בכל יום, ואדרבא אולי הוא יקר מזה מאד, מה שכל אחד מהיהודים מעורר הקדושה העליונה ומפרסמו בעולם, וזה הכח יש לו להזהיר באמת כל אחד בפני עצמו, וזה כראי דאחר, ואחר כך בתוך שאר היהודים. (הרה"ק בעל יחדושי הרי"ם זיע"א)

כל מלאכת עבודה לא תעשו (כ"ג) התפילה נקרא עבודה, איזה עבודה שבלב זו תפילה, ולפעמים נמצאים ב"א אשר יקריבו לעבודה כאשר יראו עיניו מעשה הצדיקים ותנועתם לשמו ית', הוטב בעיניו מאד התנועה היא לעשות גם הוא כמוהם להתנוועך, כן, ננוע עצי היער בלא טעם וריח, שסובר שהתנועה מחמת עצמה היא יפה והיא מלאכה בפני עצמה, ובאמת אינו כן, כי התנועה באה מרוב עבודה הזכה וצחות הנפש וחשקה הגדול לעבודה, או ממילא נתהוה מכה התנועה הנאה והיפה, וזהו כל מלאכת עבודה לא תעשו "דהיינו התנועות והמלאכות שבעבודה, לא תעשו בכונה לדמות עצמו לצדיק לעשות כמעשהו, וז מעשהו בהיות לשמה חלילה, אך ורק תעשו לשמו הגדול. (נועם אלימלך)

ויוציאו את המקלל אל מחוץ למחנה
דהנה שורש כל ישראל חד, וממילא כאשר יעבור אחד מהם בעבירה חלילה אז קשה לכולם לעבוד את הש"ית כראוי. ולזה אמר הכתוב כאשר הוציאו את המקלל אל מחוץ למחנה ורגמו אותו, אז ובני ישראל עשו וכו' - היינו ששוב היו יכולין לעבוד את הש"ית בשלימות וכראוי. (ישרעל יעקב)

הנוגע לדין
בעשיית דבר אשר אינו טוב ח"ו, מוקים בזה לכלל ישראל, ומדה טובה מרובה שבעשיית דבר טוב מרוממים את כל העולם

וספרתם לכם ממחרת השבת (כ"ד) בדרך הלצה, רמז לאותן אנשים הרצים בשבת קודש לשלחנם של רבי לראות כדי שיהיה לו ממחרת השבת מה לספר לשון הרע, כדרך הולכי רכיל לבית חבירו לספר לו אחר כך בשוק, ע"י פירש"י עה"כ (י"ט, ז) "לא תלך רכיל", ובא הכתוב לומר קשט עצמך וספרתם לכם, היינו תספרו מכם מעצמיכם ממחרת השבת ולא מזולתכם, ע"ש. וזהו שאמר הכתוב אחר כך שבתות תמימות תהייתן, כענין שפירש רש"י על הכתוב (דברים י"ח, יג) תמים תהי וגי ע"ש, היינו התחלף בתמימות ולא תתקור, שלא יהדר אחר רבו. וזהו שדרשו ז"ל (עירובין י"ג, ב) והיו ענינין וראות את מורק (ישעי' ל"ט, ס) בתלמיד היושב לפני רבו, יש לרמוז הנה אין כתיב ירבי רק מורק, להורות לאותן האנשים הנ"ל שאינם באים ללמוד אך לראות את מום ורבים כדי להרהר ולדבר, יראו את מקום את מרים ועונם של עצמך וד"ל. (דברי ישראל)

מכה בהמה ישלמנה ומכה אדם יומת (כ"ה) מי שהוא איש פשוט בחי' בהמה וחפץ להכות יצרו, העצה היוצאה לו "ישלמנה" להכ"פ ישלם הרבה מעות לצדקה וכדו"כ (דניאל ד, כד) וצדקא בצדקתא פרוק, אכן מי שהוא בחי' אדם, בעל מדרגה, נאמר בו יומת אדם יומת, אם אתה חפץ לכבוש יצרך ולהכותו, גדרש ממך מסירות נפש כדי להכניעו. (דברי שמואל)

וכתוב כי תחל לזנות את אביה היא מחללת באש תשרף (כ"ז) ידוע כשאדם חוטא חס ושלום עושה פגם למעלה ונותן כח לקליפות. והרפואה לזה לשרוף את החיצונים על ידי שמתלהב להבורא ברוך הוא וברוך שמו והתלהבות הוא בא על ידי החטא מחמת שחטא והיה במחשבתו שחטא, וזה פירוש ובת כהן כו', כלומר הנשמה כדאיתא בזהר. כי תחל לזנות את אביה היא מחללת, שעושה פגם למעלה ונותן כח לחיצונים. הרפואה היא באש תשרף, פירוש על ידי התלהבות שמתלהב אחר כך לעבודת הבורא ברוך הוא בשביל החטא שחטא תשרף כל הקליפות אמן. (קדושת לוי)

אור חדש | אמרות קודש מרועי החסידות בדורינו

אמרות קודש מכ"ק אדמו"ר מזוטשקא שליט"א

ולא תחללו את שם קדשי ונקדשתי בתוך בני ישראל אני ה' מקדשכם (כ"ב, לב) בזה"ק בפרשתן איתא שכאשר עשרה מבני ישראל אומרים קדושה, מקיימים הם מצות ונקדשתי בתוך בני ישראל ולכאורה צריך להבין כיצד מקיימים מצות ונקדשתי בתוך בני ישראל כשאומרים את הקדושה שאומרים שרפי קודש במרוכ.

ונראה, דהנה כתב הרה"ק בעל התניא זיע"א (תורה אור בשלח) דמסירות נפש אינו רק כשמוסר נפשו ונשמתו בפועל על קדושת השם, אלא גם כשכופה יצרו ומבטל רצונו מחמת רצון הש"ית, נמי חשיב מסירות נפש, דמה לי קטלי כולה מה לי קטלי פלגא, ואם יש את "נפשכם", רצ"ל רצונכם, הרי שמסירות הרצון הוא כמסירת הנפש. נמצא שגם בזה מקיימים ונקדשתי בתוך בני ישראל.

הנה מלאכי עליון ושרפי קודש משלשים באמירת קדוש. אמנם יודעים הם, שאין זה רבותא כלפי שמיא מה שהם מקדשים שמו יתברך באמירת קדוש וברוך, שרפי אין להם שום נסיונות. ועיקר שבתו וקילוסו עולה מקרוצי חומר המכונעיים את יצרם תמיד, מחמת פחד ד' והדר גאונו. וכתב בתניא (פרק מ"ו) שכל מלאכי מרום שואלים "איה מקום כבודי" ועונים "מלא כל הארץ כבודי" הם ישראל עמו. כי הניח הקב"ה את העליונים ואת התחתונים ולא בחר בכלם כי אם בישראל עמו.

הנה הרה"ק משינאווא זיע"א אמר בפרשת וישב שעל תיבת יוימאן יש בנגינת הטעמים השללת, והשללת נקרא בשלש תנועות, לרמוז כי אם בא ח"ו ליד נסיון, יתחזק נגד היצירה באמונה לבד, שמאמין בהש"ית שאסור לעבור נגד מצות הבורא, בלי שום הסברים וטעמים על האיסור, כדי שלא יתגבר היצירה עליו לבטל הטעמים שלו ח"ו. ורומז על זה השלשלת שנקרא בשלש תנועות, שיגמרו בדעתו ובמחשבתו בהסכמה גמורה ומוחלטת ומשולשת ג' פעמים שאינו רוצה לעבור את פי ה' בשום אופן.

ועפ"י נוכח לומר בס"ד "כתר יתנו לך ד' אלוקינו מלאכים המוני מעלה עם עמך ישראל קבוצי מטה, יחד כולם קדושה לך ישלשו". שאע"פ שהמלאכים אומרים שלש פעמים קדושה, אולם אין להם עוז ליתן בעצמם הכתר לזו העולמים, רק עם בני ישראל שהם "קבוצי מטה", קרוצי חומר שעליהם שמיד להלחם עם הארציות, והמלאכים אומרים, שאע"פ אנו משלשים באמירת שלש פעמים קדוש, אבל עם ישראל קבוצי מטה משלשים באמירת שלש פעמים יוימאן" וזהו הקדושה המעולה שמתנה עולה הותר והכבוד לחי העולמים. וזהו שאומרים המלאכים יחד כולם קדושה לך ישלשו כדבר האמור על ידי נביאך וקרא זה אל זה ואמר, קדוש קדוש קדוש ד' צבקות מלא כל הארץ כבודי". שהש"ית קדוש ומובדל מכל העולמות, ומלא כל הארץ, היינו אצל ישראל קדושים שהם קרוצי חומר קבוצי מטה, שם כבודו מתעלה, ע"י שכופים את יצרם ומבטלים את רצונו לפניו יתברך.

וזהו יתכן כונת הזה"ק שכאשר אומרים קדושה, מקיימים מצות ונקדשתי בתוך בני ישראל, כי ע"י זה נזכרים, שכל הקדושה של המלאכים והטעמים הוא אך ורק יחד עם ישראל שהם קבוצי מטה, והטעם, לפי שהם נלחמים עם החומריות, ומסורים את רצונם על קדושת השם, ואז מקבלים אנו לקדש שמו ית' בכל אתר ואתר בקיום התורה והמצות, ובה מקיימים ונקדשתי בתוך בני ישראל. (נחל ארזיך גליין מ"ח)

זהו למאודות | יומא דהילולא קדישא של צדיקי הדורות

הרה"ק רבי מרדכי זיע"א המגיד מטשערנאביל כ' אייר תקצ"ז

מודי דאבות

אמרים נעימים ממאורי החסידות על פרקי אבות

פרק ד'

בן זומא אומר איזהו חכם הלומד מכל אדם. כי חכם מכיר את עצמו וחסרונו. מה שאין כן השוטה מכיר אחרים ליתן בהם דופי, ואינו מכיר את עצמו לידע חסרונו, אמנם יכול כל אדם לידע את עצמו כשירצה, וזו שכתב רבינו תם בספר הישר שלו שזה יסוד ועיקר וכלל גדול.

פ"י תלמיד חכם, כי הלומד מכל אדם הוא חכם, ולכן נקרא תלמיד חכם - שמו שהוא בבחינת 'תלמיד' הוא 'חכם'.

אף מאדם רע לימד, שיבין כמה מגוונים מעשיו, וידע לעשות להיפך, וזה הכוונה הלומד מכל אדם.

איהו עשיר. כשמנה התנא מעלת העושר חשב גם מעלות הגבורה, והחכמה, ולמה בפ"ב דשבת (כה ע"ב) דפליגי תנאי במעלות עשירות מדוע לא מנו שם גם מעלת החכמה והגבורה.

ואפ"ל בדרך צחות כי מורגל בעולם כשאתה עשיר או הנהו מחזק גם ללמד חכם גיבור, וי' הכסף יענה את הכל. ולכן דאז"ל איזהו עשיר השמח בחלקו, עשיר כזה צריך להרכיש לו גם יתר המעלות ומונה תיכף איזהו חכם וכי, אבל בשבת שיש דעת ר' טרפון דאמר איזהו עשיר כל שיש לו ק' שדות וכי היינו עשיר ממש, ולעשיר כזה ממיילא יש את כל המעלות.

מצוה גוררת מצוה. י"ל כי גם מצוה הנגזרת בכבדות היא מצוה, וכן עבירה גוררת, כלומר עבירה הנגזרת בכבדות גם היא לעבירה תחשב.

אל תהי דן יחיד שאין דן יחיד אלא אחד. ירצה בזה לומר, שאל תהא דן את היחיד היינו את יחידו של עולם, שלא תהרהר אחר מדותיו כלל, כדכתיב (דברים ו, ה) 'ואהבת את ה' אלקיך וכו' בכל מאדך', בכל מדה ומדה שהוא מודד לך תקבל עליו באהבה, כי בודאי הכל הוא מרחמנות הבורא יתברך שמו ומתחננה וחסדו, רק ימתן ויצפה לתשובתו ה' עד שישקו ה' וירא בעיניו, כמו שכתוב (איכה ג, כח) 'שם בודד וידום כי נטל עליי'.

כל המקיים את התורה מעוני סופו לקיימה מעושר. פ"י כל המקיים את התורה מעניות הדעת, שאינו מרגיש שום תענוג וטעם בעבודתו ית' ואעפ"כ אינו מתרשל ורצוב את שלו חלילה, סופו לקיימה מעושר, היינו מתוך הרחבת הדעת. והו' מאז"ל (תהלים קב, א) תפילה לעני כי יעטוף ולפני ה' ישפוך שיחו, ע"ד העני שרוצה להיכנס אל המלך ורואה איך שכל משתרי המלך כנגסים פנימה ובעדו סוגרים לו כל השערים, ובבחינה זו העני בדעת שכל שערי לבבו סגורים בעבודת ה' ונשאר עומד בחוץ, ועצתו היא כי לפני ה' ישפוך שיחו, היינו שיתבונן כי הגם שהוא בחוץ, הרי הקב"ה שהוא מלך על כל הארץ נמצא גם על ידו, ועי"ז הוא עומד לפני ה' ושופך שיחו. וסופו לקיימה מעושר, שהקב"ה עוזרו וחותרו לו חתירה, ושערי תשובה נפתחים לו להיכנס פנימה.

התקן עצמך בפרודור כדי שתיכנס לטרקלין. אמותה אך הפעם אחרי ראותי פנך כי עודך חי (בראשית מו, ל) יש לפרש, דהנה ידוע דמצאיות האדם בזה העולם היה רק לתקן מה שעליו לתקן, כאמרם ז"ל 'התקן עצמך בפרודור כדי שתיכנס לטרקלין, וכשגמר התיקון הולך האדם תיכף אל בית עולמו. והצדיקים שכל נגמתם היא התכלית, אינם מתאווים להיות בעולם הזה אלא כדי להוסיף שלימות לעצמם, או להשלים את זולתם, או שיצטוו מפרי מעשיהם כבוד שמים, אבל לא לאכול מפריו או להתענג מטובו הגשמי.

הלומד ילד למה הוא דומה לדין כתובה על גייר חדש. לכאורה הילד עדיין אינו לומד משנה זו, ואם כבר הוקן למה מרפה התנא די הוקן והלא יגיע לו לעצבות ח"ו, אך הענין כך הוא, גם בכל אדם משכחת לה 'הלומד ילד' וכו', והיינו שמסיר מחשבותיו והרהורים רעים מלבו ומדבק עצמו להתורה, אזי דומה לדין כתובה על גייר חדש שיוחקקו דברי תורה במוחו ולבו.

כשהוא נשען על מקלו, והחסידיים שנכחו שם ציינו את המקום בו עמד רבינו, וטרם יצא את העיר אמר, בעי האת טוב לשכב כי אין בו טומאה היינו בתי תיפלות של נכרים.

בסוף ימי חלה רבינו נוסע לקיעו לצורך רפואה, ובדרכו עזר באנאטיוקא והרפא אמר שאין שייך לנסוע לקיעו מפני הסכנה, ונשאר רבינו שם ויצאתה נשמתו בקדושה, וקברוהו במקום שנשען על מקלו כשחידש את הבית החיים.

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל.

מקורות: ליקוטי תורה, צור צדיק, יאר נתיב, ליקוטי מאורי אור, ראשי אבות, ארץ החיים

אורו של רבינו הרה"ק רבי מרדכי מטשערנאביל זיע"א הפציע בשנת תק"ל לאביו הרה"ק רבי מנחם נחום בעל המאור עינים מטשערנאביל זיע"א, ולאמו הרבנית הצדקנית מרת שרה ע"ה.

בשנת תקל"ב בהיותו כבן ג' שנים נשתדך עם בת הרה"ק רבי אהרן הגדול מקארלין זיע"א, והנישואין נערכו בשנת תקמ"ג לערך. ולאחר פטירתה נשא בזיוויה את בת הרה"ק רבי דוד לאה'קעס זיע"א, מגיד מישרים דק"ק באר, מתלמידי מרן הבעש"ט הקי' זיע"א. לאחר הסתלקות אביו הקי' ביום י"א מרחשון תקנ"ח לפ"ק, מילא את מקומו בהנהגת העדה ובמגידות דק"ק מטשערנאביל והגלילות. מדברי תורתו נדפס ספר 'ליקוטי תורה' בו מובאים גם הדרכותיו בעבודת ה'.

מתלמידיו נמנים הרה"ק רבי ישראל מוילענדניק זיע"א, והרה"ק בעל 'בת עין' זיע"א. ושמונת בני רבינו, אשר המשיכו דרכו בקודש. ויאסף אל עמו ביום כי לחורש אייר ל"ה בעומר, ספירת נצח שבהו, שנת תקצ"ז, ומנוי בכפר אנאטיוקא הסמוכה לקיעו.

פעם ביום הקדוש, כשהגיע רבינו לתפילת 'עשה למען פארך', געה שעה ארוכה בכביה. אחר כך פתח ואמר בקולו: רבנו של עולם, הרי אתה גרוע מאתנו, פאר זה תפילין (ברכות יא, א), וכל אחד מישראל כשהתפילין שלו נופלים לארץ, יש שמתענה ויש שנותן צדקה, ואפילו הפחות שבפחותים מישראל שאינו מתענה ואינו נותן צדקה, מגביה את התפילין שלו ונושק אותם. ואתה רבנו של עולם התפילין שלך נפלו לארץ ואין אתה רוצה אפילו להרימם, כי מה כתוב בתפילין שלך (ברכות ו, א), מי כעמד ישראל גוי אחד בארץ (דברי הימים א, ז, כ) הרי ישראל נפלו לארץ ואין מרימם.

הרה"ק בעל 'דברי חיים' מצאנו זיע"א כתב בהסכמתו לספר 'ליקוטי תורה' מרבינו כי מאיר עיני כל להשיב נדחים ולדבק נפשו בקונו. ובנו הרה"ק בעל 'דברי יחזקאל משינאווא' זיע"א אמר שצריך כל אחד מישראל להיות לו בתוך תשובתו של ספרו של רבינו, וללמוד בכל יום שהוא עטור בתפילין ויהיה לו לסגולה מרימם.

פעם אחת היה רבינו יחד עם הרה"ק מרוזין זיע"א, ושתה רבינו משקה ואיחל לחיים להרה"ק מרוזין בהושטת יד ליד, ואח"כ שתה הרה"ק מרוזין ואיחל לחיים לרבינו בלא שהושיט את ידו ואך אמר לחיים בפה קודשו, אמר רבינו להרה"ק מרוזין כתיב: 'ישלח ידו וירפאם ר"ת ידו, ומחיה מהם שכתשתיים לחיים בהושטת יד מביאם רפואה'.

רבינו אמר כי מתחילה היה המנהג שהמלאכים אמרו שירה ביניהם ניגון ואח"כ היו מנגנים באותו ניגון אצל שלחן הצדיקים, ובעתים הללו נתהפך הדבר, כי מתחילה מנגנים איהו ניגון אצל שלחן הצדיקים ואח"כ אמורים המלאכים שירה באותו ניגון.

דרכו בקודש של רבינו היה לנסוע הרבה במקום למקום ולחזק את יהודים במקומות מושבותם, ומה היה פרנסתו. ופעם הגיע לעיר קארשוב ונכנס להמרא דאתרא דשם, ואמר לו הרב כתיב (תהלים קמח, ו) חק נתן ולא יעבור, חק הוא לישא דמוני' (בצה"ט, א) חק נתן השי"ת יתן מזוני ופרנסה, ולא יעבור ולא יצטרך לעבור ממקום למקום. השיב רבינו לעומתו בפסוק (תהלים פה, ד) צדק לפניו יחלך וישם לדרך פעמיו, צדק רומז שהשי"ת, במקום שהשי"ת הולכת לפנינו, וישם לדרך פעמיו, שם אנו הולכים אחריו.

פעם בעת נסיעת רבינו על אם הדרך נתהפכה העגלה, ורק בדרך נס ניצל רבינו, ואמר שבמקום זה הרג קון את הבל אחיו, ומאו נעשה מקום זה מועד לפורענות. כי נשאר על המקום רושם רע.

צדיק דורו אמרו עליו ששמו מרדכי הוא נוטריון מגלה ריזין דאורייתא כיב יחזקאל.

הרה"ק מהר"ד מבעלזא זיע"א אמר שמי שאינו מאמין שרבינו פירנס את ל"ו הצדיקים נסתרים בשדור הרי הוא אפיקורס, ע"ד שפסק בשו"ת 'דברי חיים' (י"ד ח"ב סי' קה) על מלמד דרדקי שאמר על הספר אור החיים הק' שלא נכתב ברוח הקודש, ופסק שם שהמלמד הוא אפיקורס, וכמו כן כיון שמקובל בכל העולם שרבינו פירנס את הל"ו צדיקים שבו, הרי מי שאינו מאמין בזה הוא אפיקורס.

הגה"ק רבי יוסף שאול נאטנאוון זצ"ל כתב בהסכמתו לספר ליקוטי תורה, הרב הגאון הצדיק מבעלזא כקד"ש מהר"ד שלום מבעלזא ז"ל אמר עת הסב בסעודת שבת, שאם היה הצדיק מטשערנאביל במדינתנו היה נוסע כמה פרסאות לקראתו.

פעם ביקשו החסידיים מהעיריה אנאטיוקא מרבינו שיבוא לקדש להם חלקה חדשה בבית החיים, ונעתר להם רבינו, וכאשר יצא למקום בית החיים עצמד שם באיהו מקומן לזמן מה

הוא היה אומר
הנפלים היו בארץ. (בראשית ו, ד) אצל המלאכים מכתב הנפלים היו בארץ, כי מלאך כיון שנפל ממדרגתו אינו חוזר לעולם, אבל האדם אפילו אם נופל ממדרגתו אם שב בתשובה חוזר למדרגתו.

כרך חדש בסדרה המשובחת אשר תשדרג לכם את שולחן השבת
אוצר רעיונות סיפורים ועצות ממעיני פרשת השבוע מתוך שיעורי של הרב אטור קובלסקי שליט"א
מחייבת



להשיג בחנויות הספרים המובחרות | או בטל: 055-677-8160